

Arrest

nr. 59 377 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van 3 november 2010 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 26 augustus 2010 zijn genomen in Italië en dat verzoeker in Italië reeds een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 9 december 2010 dient de Belgische overheid een verzoek tot terugname in bij de bevoegde Italiaanse instanties met toepassing van artikel 16.1 (e) van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageren op de vraag tot terugname worden zij, gelet op artikel 20.1 (b) van de Dublin-II-Verordening, geacht in te stemmen met dit verzoek. De Belgische autoriteiten laten dit aan Italië weten via een Tacit Agreement op 3 januari 2011.

Op 6 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 januari 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten S. F.M.
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.
REDEN VAN DE BESLISSING:*

Betrokkene heeft op 03/11/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1986.

Uit het Eurodacverslag van 03/11/2010 blijkt dat betrokkene op 26/08/2010 asiel vroeg in Italië. De Italiaanse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd 03/01/2011 waarin wordt gesteld dat Italië op datum van 24/12/2010 verantwoordelijk is geworden tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij niet wist dat hij in Italië asiel had aangevraagd op 26/08/2010. Hij zegt dat zijn vingerafdrukken werden genomen in een voor hem onbekende plaats tijdens de reis naar België.

Betrokkene verklaart dat hij vanuit Istanboel een onbekend land is ingereisd waar hij door de politie werd opgepakt en er werd vastgehouden gedurende ongeveer 5 dagen. Hij verklaart dat hij na ondertekening van een document werd vrijgelaten waarna hij door een man naar Brussel werd gebracht waar hij ongeveer maanden werd vastgehouden. Hij verklaart dat men losgeld vroeg voor zijn vrijlating en dat hij heeft kunnen ontsnappen.

Betrokkene heeft Italië vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 03/11/2010 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 09/12/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 16§1.e van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 23/12/2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20§1.c van de Dublin Verordening wordt Italië op 24/12/2010 de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 03/01/2011.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij de bestemming niet kende.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat hij een brandend gevoel in de maag heeft. Er zijn echter geen concrete aanwijzingen dat deze klachten betrokkene verhinderen om te reizen.

De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

In casu dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Trouwens werd betrokkene naar aanleiding van zijn asielaanvraag in Italië niet door de Italiaanse autoriteiten gerepatriëerd naar Afghanistan. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.20§1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Op 24 januari 2011 werd een vlucht voorzien naar Italië en verzoeker is zonder verzet vertrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder wijst erop dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten reeds ten uitvoer is gelegd zodat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Verweerder verwijst tevens naar het arrest nr. 41 858 van 19 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad stelt vast dat voornoemd arrest tot voorwerp heeft een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Het betreft geen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26).

Verzoekers belang is gelegen in het feit dat België mogelijk de verantwoordelijke lidstaat is. Bovendien voert hij artikel 3 van het EVRM aan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

"Aangezien, de verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Italië een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Terwijl, op basis van recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) en de Opvangrichtlijn (richtlijn 2003/9/EG van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten) niet correct gebeurde;

De asielprocedure

Voor een volledig overzicht van de asielprocedure in Italië, met kritiek op bepaalde punten: Zie NAV, nr 3 juni 2009 p 176 — 186, door Meester Alessandra Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International — kopie in bijlage.

De asielprocedure getoetst aan richtlijnen.

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005 (uit voormeld artikel).

- Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor.

De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid 1 onder b en artikel 13 lid 3 onder b).

- Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.

- Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.

- Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. Ik vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.

- Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asielmotieven.

Opvang van asielzoekers in Italië

Voor een grondig overzicht van de opvang van asielzoekers in Italië wordt verwezen naar het voormeld artikel als bijlage.

Hier wordt samengevat dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat, wordt bevestigd door het rapport van Artsen Zonder Grenzen, 'Over the wall, A tour of Italy's migrant centres' van januari 2010 waarvan een kopie in bijlage wordt toegevoegd.

Hierin wordt gesteld dat: (...)

Zorgdragen voor opvang is een verplichting die vervat zit in artikel 13 Opvangrichtlijn.

Gelet op het voorgaande, had de DVZ minstens schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang, dienen te vragen aan de Italiaanse overheden.

De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan hetgeen hoger werd uiteengezet. Het is dus niet correct dat de DVZ motiveert dat "In casu dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten".

Dat de DVZ schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." (kopie als bijlage). In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt. Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de verwijdering naar Italië in strijd is met artikel 3 EVRM en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn."

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat: *“Uit het Eurodacverslag van 03/11/2010 blijkt dat betrokkene op 26/08/2010 asiel vroeg in Italië”* en *“Betrokkene heeft geen specifieke reden opgegeven waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij de bestemming niet kende.”* Verzoeker verklaarde geen familie te hebben in België of elders in Europa. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaart verzoeker een brandend gevoel te hebben in zijn maag. Verweerder stelt echter vast dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat deze klachten hem verhinderen om te reizen. *“Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.”* Voornoemde motieven worden uitvoerig gemotiveerd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betoogt dat hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Italië.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *Mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008,

Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. /Verenigd Koninkrijk, § 107).

Ter ondersteuning van het middel beroept verzoeker zich op rapporten. Vooreerst merkt de Raad op dat het risico op een onmenselijke behandeling door verzoeker voor het eerst wordt aangevoerd in zijn verzoekschrift. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij de overheid verwijt geen schriftelijke garanties te hebben gevraagd aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheden tot opvang. Bij gebrek aan enige indicatie kan het verweerder immers niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde specifieke vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door verzoeker aangevoerde problematiek, zodat zijn betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Tegenover het motief in de bestreden beslissing dat de asielaanvraag van de betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat op basis van recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn niet correct gebeurde, en dat een aantal aspecten van de Italiaanse procedure in strijd is met deze richtlijnen. Deze informatie betreft hij uit een door hem bijgevoegd rapport met de titel "Asiel in Zuid-Europa", van de hand van A. Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International. Dit algemeen artikel volstaat op zich evenwel niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM. Meer nog: de auteur zelf schrijft in haar inleiding dat ze "niet denk(t) dat met succes een Dublinoverdracht kan worden voorkomen". Bovendien blijkt dat het artikel zelf aangeeft dat het rapport aangaande de verhoren door de Commissione Centrale dateert van 2005 en dat de Commissione Centrale ondertussen is opgevolgd door de Commissione Nazionale, alsook dat het niet bekend is of de manier van horen en de lengte en de inhoud van de interviews is gewijzigd. Voorts blijkt het verslag een aantal onzekerheden weer te geven en zich grotendeels toe te spitsen op de specifieke problemen die asielzoekers die via het eiland Lampedusa in Italië aankomen, ondervinden. Aangezien verzoeker door de Belgische autoriteiten zal worden overgedragen aan de Italiaanse overheid, toont hij op geen enkele wijze aan dat deze informatie erop wijst dat een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot het door hem bijgevoegde internetartikel met als titel "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye" dat ook specifiek betrekking heeft op de bootvluchtelingen die voor het eiland toekomen.

De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Italië. Bovendien worden de bronnen waarnaar verzoeker verwijst en die een algemene situatie beschrijven niet gestaafd door andere bewijselementen met betrekking tot de specifieke beweringen van verzoeker. Verzoeker heeft integendeel, blijkens de stukken in het administratief dossier, Italië vrijwillig verlaten en was onderweg naar Engeland. Hij gaf geen specifieke reden op waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden en evenmin gaf hij informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN